

[Rager.]

maade er en saadan, at det er et berettiget Formidlingsled i Omsætningen af den daglige Arbejdskraft. Men med denne enkelte, man kan kalde det Reservation overfor Lovforslagets Indhold vil jeg tilsige min bedste Medvirken til Forslagets Gennemførelse efter en Udvalgsbehandling.

Aksel Larsen: Hvad det foreliggende Lovforslag angaar, kan jeg paa Kommunistisk Partis Vegne sige, at vi kunde give Forslaget vor Tilslutning, hvis det kun bestod af een Paragraf, saalydende: Det er forbudt at tilbyde eller at yde sin Mellemkomst, ved Anvisning eller paa anden Maade, ved Ansættelse af Funktionærer eller Arbejdere i Haandværks-, Industri-, Transport- eller Handels- og Kontorvirksomhed. Mere er ikke nødvendigt. Naturligvis er ikke dermed skabt ideelle eller for Arbejderne blot antagelige Tilstande paa dette Omraade. Det Krav, som bliver stillet overalt af Arbejderne i hver eneste Fagforening, det er dette, at Anvisningen kun maa foregaa fra Arbejdernes egne, af dem selv kontrolerede Anvisningssteder. Det er ikke gennemført, heller ikke ved Loven om Arbejdsanvisning, og hvad den Side af Sagen angaar, maa vi naturligvis forbeholde os til sin Tid at fremkomme med tilsvarende Forslag. Men i det foreliggende Lovforslag, som officielt tilsigter at forhindre privat Geschæft ved Arbejdsanvisningen, naas heller ikke blot dette rent lokalt tilsigtede, og derfor er Lovforslaget ganske utilfredsstillende.

Det er interessant her at høre, at Venstre er af den Mening, at Husgerningskontorer og Fæstevirksomhed ikke bør forbydes. Husgerningskontorer og Fæstemandsvirksomhed og alt, hvad der findes af den Slags — og der er en Masse Bureauer, f. Eks. her i København —, er intet som helst andet end nøgen og usminket Kædehandel med Arbejdskraften. Der skabes ikke en eneste Times Arbejde derved, men private Personer, der sætter sig hen og formidler det Arbejde, de paa en eller anden Maade faar Kontrol over, er i Stand til at skære et betydeligt Stykke af Folks Løn, og det er karakteristisk at faa at vide, at Partiet Venstre ønsker at opretholde denne særlig uhyggelige Udbytterstilling. Det radikale Venstre vil, hvis man skal tro dets i Partiet sikkert meget ærede Medlem Hr. Rager, kun forhindre Misbrugene af den private Arbejdsanvisning. Men hele den private Arbejdsanvisning er et

eneste skammeligt Misbrug og maa under alle Omstændigheder forsvinde.

Derfor slutter jeg med at sige paa mit Partis Vegne, at hvis Lovforslaget kun indeholdt een saadan Paragraf som af mig citeret, vilde vi kunne give den vor uforbeholdne Tilslutning. Det er ikke Tilfældet, og vi vil da stille Ændringsforslag i den Retning. Og vi staar her som Repræsentanter for praktisk talt alle Lønarbejdere, for man kan gaa, hvorhen man vil, til en hvilken som helst Arbejderforsamling, saa faar man at vide, at et af vore vigtigste Krav er, at Anvisningen kun maa foregaa under vor egen Kontrol, fra vore egne Anvisningssteder, for at Misbrug kan forhindres.

Socialministeren (Steincke): Jeg takker de ærede Ordførere for deres venlige Omtale af Forslaget. Til Venstres ærede Ordfører skal jeg sige, at Bestemmelserne ikke er mere rigoristiske, end det overhovedet er nødvendigt, hvis man vil disse Misbrug til Livs, og det kan jo heller ikke forbavse den ærede Ordfører, at Forslaget har den Ordlyd, det har, thi hvis han har læst Bemærkningerne, vil han jo se, at Forslagets Formulering hviler paa den Betænkning, der i sin Tid blev afgivet af Socialraadet, hvor Bestemmelser svarende til disse blev anbefalet af et stort Flertal af Medlemmerne; der var kun et lille Mindretal, der var betænkeligt paa visse Punkter, og for at den ærede Ordfører for Venstre ikke skulde være i Tvivl om, hvad det var for Punkter, har jeg ladet dem aftrykke for første Gang i Bemærkningerne til Lovforslaget.

Den ærede Ordfører for Venstre, altsaa det ærede Venstreparti, maa ogsaa, hvis det vil være paa Højde med, hvad man i øvrigt ønsker paa dette Omraade, paa Højde med det internationale Arbejde for at komme den private Arbejdsanvisning til Livs, stemme for dette Forslag. Thi disse Spørgsmaal har jo tidligere været Genstand for Overvejelse indenfor den internationale Arbejdsorganisation, allerede i 1919, den Gang den saakaldte Overklasse som bekendt var mere liberal efter Verdenskrigens Afslutning, paa den internationale Arbejdskonference i Washington, hvor man jo havde Øje for forskellige berettigede Krav fra Arbejdernes Side, som man senere har glemt. I den Hensigt, der den Gang kom frem, udtales det, at ethvert Medlem af den internationale Arbejdsorganisation, altsaa ogsaa Dan-